

המשינו במאבקכם וחדלו מכל מאבק

ברכות אלוהיות ומלאות שמחה, ידידי האהובים. המטלות שלכם נעשות משמחות יותר, ממלאות יותר, משמעותיות יותר באופן ניכר. הנתבים הפנימיים שלכם מביאים משמעות חיצונית לחייכם. ככל שהקהילה שלכם גדלה, תהליך ההתנתקות חייב להתרחש כתוצר לוואי בלתי נמנע, ידידי האהובים; וככל שאתם מנקים את עצמכם מבפנים ומותירים מאחורכם היבטי אישיות שאינם עולים בקנה אחד עם העצמי שהתעורר בכם לאחרונה, כך מוכרח גם ישות נתיב ההתמרה לעשות את אותו הדבר¹.

עתה אנו פותחים עונת עבודה חדשה, ובה צפויים לכם הרבה מאוד התרחבות, התרגשות, הגשמה ואתגרים. בסופו של דבר, גם הקשיים הבלתי נמנעים חייבים להפוך למדרגות ולהוביל להגדלת ההרמוניה והאקסטזה.

בתוכנית הגדולה, שנקראת גם **תוכנית הישועה**², מימד [sphere] כדור הארץ מיועד להשתנות בהדרגה לכלל משכן רוחני יותר של אחדות, הרמוניה ואור. הדבר לא יכול, כמובן, להיות תהליך שניתן מבחוץ. הוא יכול להתרחש רק דרך טרנספורמציה בתודעתם של תושבי כדור הארץ. טרנספורמציה תודעתית מתחוללת כתוצאה מעבודה פנימית מפרכת – עבודת העימות-העצמי והטהיור – שמובילה לגילוי רמות פנימיות עמוקות יותר של המציאות, רמות שהיו מנותקות עד עתה מהווייתכם המודעת.

ככל שכדור הארץ משתנה³, אותן תודעות אינדיבידואליות שאינן יכולות או שאינן רוצות ללכת בעקבות תהליך הצמיחה וההתפתחות יצרו משכן חדש, עם תנאים דומים לתנאים השוררים עדיין בכדור הארץ שבמימד [sphere] זה. אולם תנאים אלה כבר החלו להשתנות בקרב פלח קטן יחסית של תושבי כדור הארץ, ועם הזמן, מספרם של אלה התורמים לשינוי יגדל. הנתבים המסוים שלכם הינו סוכן רב עוצמה לחולל שינוי זה בזמן הקצר ביותר; מה שאחרת עשוי לדרוש מהאינדיבידואל גלגולים רבים יכול להיות מושג בתקופת חיים אחת, אם נתיב ההתמרה נלקח באמת עד לפוטנציאל המרבי שלו. כבר היינו עדים לטרנספורמציות מסוג זה ביניכם וחלק מכם חווים אותן כתחושה חזקה של לידה מחדש בתקופת חייכם הנוכחית.

ברצוני לדון בהיבט מסוים של הטרנספורמציה התודעתית הזו, ולשים דגש מיוחד על מה שנדון בעבר רק באופן כללי. הכלא הגדול ביותר של האנושות, שממנו נובעים כל הפחד והכאב והסבל, הוא הדואליות שהמיינד האנושי מסובך בה. מיינד ההמון [the mass mind] בונה אם כך סביבה ויוצר תנאים שמבטאים את הנטייה הזו של התודעה [לעבר הדואליות]. המשמיה הקשה ביותר אולי, במסע האבולוציוני היא לחדור מבעד לכביכול מציאות הזו, שאומרת שהעולם הוא דואלי.

נדמה כאילו הוכנסתם לעולם אובייקטיבי לחלוטין, שהכל בו קבוע ומוכן מראש. כל התנאים וחוקי הטבע נראים כנתונים שאינם ניתנים לשינוי, ושלמצב התודעה שלכם אין שום השפעה עליהם. באמת נראה כאילו לקבל בהכנעה את המציאות השקרית הזו פירושו לקבל את החיים בצורה ה"ריאליסטית" והשפויה ביותר; הבעיה היא שבמידה מסוימת, זה אכן כך. הכרחי לקבל את העולם כפי שמצאתם אותו ולהתמודד איתו בתנאיו שלו. שכן גם אחרי שהתודעה שלכם עצמכם מתחילה להשתנות ולהתעלות מעל למציאות הזו, מה שמיינד ההמון יצר, עדיין נותר על כנו. במצב מעבר זה, האינדיבידואל חי בשתי מציאויות. הוא או היא מקבלים במלואה את המציאות הדואליסטית שנוצרה, אך בד בבד הם מזהים את החזון החדש [או הראייה החדשה] שמגיע בהדרגה מבעד לערפל. רובכם מכירים את החזון החדש הזה בראשכם, אך רק בודדים החלו לחוות, גם אם רק מפעם לפעם, את מציאותו: הידיעה המוחלטת שיש רק טוב, שיש חיי נצח, שלום, שמחה, התרגשות, משמעות, שאין ממה לפחד, שאין יותר כאב. מצב זה של מציאות מוחלטת כולל גם את הידיעה שאתם יוצרים את עולמכם, את התנאים שלכם, את הסביבה שלכם. במקום להכביד עליכם, הידע הזה מעניק לכם תחושה עצומה של שחרור וביטחון [safety].

אי-קבלה של תנאי העולם הדואליסטי – בגלל ידיעה מעורפלת על מצב אחר שניתן להשיג – זו סטייה [aberration] שמבטאת את התשוקה הילדותית לרכוש אומניפוטנציה [להיות כל-יכול] בדרך זולה וקלה. אלה שמרשים לעצמם לשקוע בכך משלים את עצמם שיוכלו להימנע – על ידי הפעלה חיצונית של כוח הרצון בלבד – מן השלבים ההתפתחותיים שחייבים לעתים לכלול סבל זמני. כך מתקבל הפרדוקס לכאורה שבו הצצה חטופה על המציאות המוחלטת באופן לא נכון מובילה ליותר אי-מציאות מאשר לא להציף כלל ולקבל במלואם את התנאים של אשליית ההמון [mass illusion] הדואליסטית. אולם כאשר המגבלות של תנאי חיים אלה מתקבלות במלואן והאישיות מתמודדת עמן בצורה כנה, בוגרת, פרודוקטיבית וקונסטרוקטיבית [פורה ומועילה], התהליך האבולוציוני הפנימי נמשך בצורה אורגנית והמיינד מתחיל להקיף חזונית/מראות אחרים שקודם לכן

¹ במקור כתוב: "...so must the entity Pathwork do the same."

² Plan of Salvation

³ transformed, עובר טרנספורמציה

היו בלתי נראים. התמודדות מלאה עם המציאות המוגבלת שלכם חייבת לכלול תהליך של עבודה-עצמית קפדנית, כמו זו שמציע נתיב ההתמרה.

התקדמות בעבודה פנימית זו מחוללת שינויים רבים – שינויים בעמדה, בהתכוונות, ברגשות, בדעות, בתמונת העולם שלכם ולבסוף, שינויים בתפישת המציאות. דוגמה פשוטה ועכשווית לכך ברמה המעשית ביותר מתקבלת בדיוק מן החוויה שאתם חווים כל העת בנתיב. בתחילת הדרך אתם רואים תנאי מסוים בחייכם באופן מסוים. הבה נאמר, אתם משוכנעים שאתם קורבן של הנסיבות, שאנשים אחרים עושים לכם עוול נורא, שאין לכם כל דרך לשנות תנאים אלה אלא אם כן האחרים ישנו את עמדתם והתנהגותם כלפיכם. רובכם הרגשתם משהו כזה. במצב כזה, אתם יוצאים לדרך עם אמונה [conviction, שכנוע פנימי] איתנה ומוצקה. כל מה שאתם יכולים להתבונן בו רק מוכיח את נכונות אמונתכם. למעשה, ככל שאתם משוכנעים יותר באמונתכם, כך תוכלו לאסוף יותר "הוכחות" לנכונות האמונה שלכם. מעגל קסמים שלילי זה שמנציח את עצמו, חוק זה שמתמרן את הראייה שלכם בהתאם לאמונה שלכם, מפיל את המיינד ברשת וקשה מאוד להתגבר על כך.

רק כתוצאה של הרבה רצון טוב מצדכם לבוא בראש פתוח, להרפות – זמנית לפחות – מהאמונה שלכם, אתם תתחילו לזהות היבטים חדשים שלא יכולתם לראות לפני כן. אולי תראו איך תרמתם באופן פעיל למצב שנראה כאילו כל האחריות נופלת על האדם השני. ייתכן שתזהו, ברמות עמוקות אף יותר, התכוונות החלטית ליצור סיטואציה שלילית. זיהוי זה ישנה אוטומטית את כל התמונה. לא שהוא יניח עתה את כל כובד האשמה עליכם ובהכרח יהפוך את הנבל לקורבן, אך קרוב לוודאי שתראו איך שניכם השפעתם הדדית זה על זה.

הבנה זו תפתח לכם אופקים חדשים. עד מהרה תתחילו לזהות היבטים בלתי-מוחשיים [unsensed] עד כה של עצמכם ושל המעורבים האחרים בדבר – על הטוב והרע, החיובי והשלילי. מתחת לדואליות של טוב מול רע, אתם תמצאו באחד הימים את רמת האמת המוחלטת והבלתי משתנה, היכן שהכל הוא טוב בדרך חדשה, שונה, חיה יותר ודינאמית מאוד.

עשיתי שימוש בדוגמה מוכרת שמדגימה את התהליך של הרחבת החזון/ראייה האנושית אל מציאויות חדשות. כאן תוכלו לגלות שהמגבלה הקודמת היתה לא מדויקת, בעיקר בשל בלעדיותה. ראייתם את התמונה מחוץ להקשרה כשמספר אלמנטים חסרים, ובלי להיות מודעים אליהם, התמונה הכוללת היתה מעוותת. התמונה היתה מוטעית, אך לא בהכרח בגלל השקפה לא נכונה שלכם, אלא משום שהשמטתם אלמנטים חיוניים הנחוצים לראיית התמונה הכוללת. מה שאני מנסה להעביר כאן הוא שרמות רבות של מציאות תקפות לגבי אותו מצב, תנאי, נסיבה. מצוידיים בידיעה זו, אתם תיזהרו מ[לעשות] הערכות מהירות, ואתם תיטלו את האחריות לחפש, לגשש, לעשות מאמץ להרחיב את ראייתכם/חזונכם.

אותו התהליך חל על העולם וחוקי הטבע שלו, כפי שאתם מכירים אותם. השקפת העולם שלכם מבוססת על חזון/ראייה שלוקה עד מאוד בחסר, שבה התפיסה המוגבלת שלכם מסננת את מה שנכנס לתודעתכם. אתם רואים רק את מה שמופיע באופן הברור ביותר ואתם רואים זאת ברמה שטחית לגמרי. אבל ככל שאתם צומחים, ככל שתפיסת המציאות בנוגע לנסיבות האישיות שלכם מתרחבת, כך גם התפיסה שלכם לגבי הבריאה מתחילה להשתנות, להתרחב ולהעמיק. אתם זוכים להציף על קשרים שלא ראייתם קודם לכן, ושעתה אתם תופסים אותם בבירור ממש כמו את המציאות המוגבלת הקודמת.

ראיית העולם הדואלית נראית כמו עובדה ללא עוררין. לא לראות את עולמכם במונחים של ניגודים/הפכים, של דואליות, נראה הזוי בצורה הבוטה ביותר. ובהחלט נכון שברמת החזות החיצונית, הדואליות היא אכן עובדה. נראה שהחיים גוועים ומתים, שהרוע אורב תמיד בין הצללים אי שם, שהלילה נוגד את היום, שלצד הבריאות קיימת גם מחלה. אולם מציאות אחרת מצפה לזיהוי מתחת לרמת הניגודים/ההפכים. היות שהחיים ברמת הדואליות מביאים כאב ומתח, כמיהתה הגדולה ביותר של הנשמה היא למצוא את רמת האמת העמוקה יותר. הכמיהה, כפי שנאמר לעתים קרובות, קיימת בלי קשר לשאלה האם האדם מודע או לא מודע אליה. היא ממלאת את הלב בדיוק בגלל הפוטנציאל הקיים באינדיבידואל להתעורר לכלל רמת תודעה חדשה זו בנקודה מסוימת במסעו האבולוציוני.

כבר דיברתי על כך לפני כן, אך אני מציין זאת עתה בשל רצוני להראות לכם ביתר פירוט איך להגיע לרמת התפיסה וההוויה החדשה הזו. עליכם להבין היטב שלא תוכלו להשיג את המטרה הזו באמצעות הרצון החיצוני לבדו. הדבר לא יקרה כתוצאה מספקולציות פילוסופיות או מידע תיאורטי, או אפילו כתוצאה מתרגול של מתודות ודיסציפלינות שונות. השינוי בתודעה מתרחש כולו הודות לתהליך היטהרות אישי מאוד, שבהתחלה תמיד עוסק בעניינים הרגילים ביותר בחייכם המעשיים, בעמדות שלכם כלפיהם וכלפי הסובב אתכם. עניינים מעשיים יומיומיים הם תמיד הביטוי לעמדות פנימיות, שהן סמויות, ובסופו של דבר רוחניות. לדגל על ענייני היומיום ולהחשיב אותם לא רלוונטיים רק מוביל להחרפת הנפרדות – הדואליות שברוחניות מול החיים הפרקטיים – ולפיכך הדבר רק מוביל בסופו של דבר לרוחניות הזויה שאינה מקורקעת בעכשיו. זו הסיבה למעשיות העצומה של נתיב ההתמרה ולכך שהוא עולה לחלוטין בקנה אחד עם החיים בחומר, עם הפעילויות והיעדים שלכם בחיי היומיום. הנתיב לא רק עולה בקנה אחד עם חיי היומיום שלכם, אלא הוא גם מגלה ומבטא את העמדות הרוחניות – או האנטי-רוחניות – הסמויות ביותר.

הבה ננסה עתה לפרט קצת יותר בקשר להשגת התודעה החדשה, זו שבה הבריאה חדלה להיתפס במונחים של דואליות. אולי כדאי להתחיל בכך שנצביע על עד כמה מכאיבה ומעוררת פחד הדואליות היא באמת. שכן לעתים קרובות אתם מקבלים את הדבר כמובן מאליו כל כך, עד שאפילו לתפוס את הכאב והפחד אינכם מסוגלים. אינכם מכירים משהו אחר. זהו כל מה שיש, לכן איך אפשר אפילו להתחיל להרגיש את השחיקה? הדינמיקה כאן דומה לילד שבקושי מרגיש שהוא נמצא בתנאים מכאיבים, פשוט משום שאינו יודע אלו תנאים אחרים וטובים יותר עשויים להתקיים. כדי לשנות תנאים קיימים, האדם חייב להרגיש שהם לא רצויים עד כדי כך שכדאי לו מאוד להשקיע את המאמץ. אך האדם חייב גם לדעת שאפשר לשנות את התנאים, שאפשרויות אחרות אכן קיימות באמת.

רוב בני האדם אינם יודעים שהדואליות כואבת, וגם לא עד כמה היא כואבת. הם גם אינם יודעים על קיומה של תפיסה אחרת, השקפה אחרת, דרך אחרת לחיות, שמסירה לחלוטין את הכאב. כאשר חייכם לכודים בעולמה המוגבל של הדואליות, תמיד אתם פוחדים מן הלא-רצוי ומתאמצים להתרחק [strain away from] ממנו לעבר הנחשק. המאמץ [straining] עצמו הוא כואב מאוד ומייצר חרדה, אך הוא הופך להיות מודע רק אחרי שהשלמתם הרבה מאוד ממלאכת ההיטהרות הראשונית⁴, כמו זו שאתם עושים כרגע. אם אתם מנסים להסיר מתח מסוג מסוים [a specific strain] לפני שמלאכת ההיטהרות הפכה במלואה לחלק מחיי היומיום שלכם, אתם תדלגו על צעדים חשובים והתהליך לא יכול להתרחש בצורה אורגנית ומקורקעת. אי לכך, מה שאדון בו עתה עשוי שלא להתאים עדיין לכמה וכמה מידידיי, אך אני מאמין שיעזור לכולכם להבין כמה מן ההיבטים הללו עוד לפני שאתם מוכנים לשים את הדגש על שלב חדש זה בנתיבכם האישי. אם תוכלו להתחבר לחלק מן המילים שלי, הדבר עשוי לעזור לכם להעמיק ולהבין את עצמכם כבר כשאתם עושים את עבודת ההיטהרות הפשוטה.

כשאנו באים לבחון את המציאות ואת האמת העמוקה יותר, ברור שאנו מדברים על מצבים שונים של תודעה [different states of mind]. אם המיינד מתבצר היטב בדואליזם הכואב והמפוחד בשל המאמץ שלכם להתרחק [straining from] מהחלופה הלא רצויה, נובע מכאן שעליכם לוותר על המאמץ [straining]. עם זאת, איך אפשר להגיד לכם לא לרצות אושר בניגוד לסבל, חיים בניגוד למוות, בריאות בניגוד למחלה? הרי בקושי תהיו אנושיים אם לא תחשקו עמוקות באושר, בחיים, בבריאות.

אולם יש מצב תודעה/הלך רוח שבו המאמץ נרגע, שבו ניתן לטפל במה שלא רצוי ברוח ועמדה דומות מאוד להתמודדות עם הרצוי. הדבר עשוי להיראות לכם מוזר מאוד כרגע, אולם אני אומר לכם בהן צדק, ידידיי האהובים, שאכן זה כך. יתכן שהצעד הראשון לקראת מצב מסוים זה הוא לשים לב לתוצרי הלוואי ברגשות, במחשבות ובעמדות שלכם בשעה שאתם חווים את אחד המצבים, הרצוי או הלא רצוי. אם המצב הרצוי מתרחש, רוב הסיכויים שהדבר גורם לכם להרגיש אמונה באל, לחוות את מציאות האל ולהתחבר אל המושיע הפנימי [the Christ within]. אתם יכולים לשמוח בידיעה שהכל שפיר בעולם.

אני פונה עתה אל אנשים שאכן מאמינים במציאות רוחנית שמעבר למציאות הארצית ומסוגלים לחוות אותה לפעמים, ולא לאלה שטרם חוו את רמת ההוויה הזו. קשה הרבה יותר לשמור על אותה האמונה, על אותה הידיעה, כאשר חוויות לא רצויות מתרחשות. הרגשות מיד מתחילים להתנוודד כמו מחוג במצפן. פשוט התחילו להתבונן במצבי הרוח שלכם. מתי עולים הספקות? מה מעורר את הספקות? האם הם לא קשורים תמיד, כך או אחרת, לשאלה האם המטרה הרצויה מושגת או לא? אדם שנושע [the Christed person] לא חווה תנודות כאלה. החוויה החיצונית לא משפיעה כלל ועיקר על רמת המציאות שהוא או היא מחוברים אליה. אדם מסוג זה בהחלט לא מגיב לכאב בדרך שונה משהוא מגיב לעונג. באופן זה, הכאב וההנאה אכן הופכים להיות היינו הך. בניסוח אחר, אדם מסוג זה מתעלה מעל הדואליות.

סוג זה של ניתוק [detachment, אי היאחזות] מהנאה או מכאב מטופח בחום על ידי דתות המזרח, וכן על ידי מיסטיקנים מערביים. דיסציפלינות [שיטות] אלה שוללות הגשמה ארצית ומחשיבות אותה לאנטיזה [ניגוד] למטרה של מימוש-עצמי רוחני. השאיפה לניתוק/אי-היאחזות מובילה לכל הדיסציפלינות של סגפנות ושל הטלת סבל בכוונה תחילה. אולם חרף ערכן הרב של גישות אלה עד דרגה מסוימת, האם השלילה המכוונת של הרצוי לא מובילה למצב דומה של דואליות, רק שעתה אנו ניגשים אליו מהצד השני? מי שמתכחש אל הלא רצוי אינו שונה בהרבה ממי שמתכחש אל הרצוי ואינו מרשה לעצמו לשמוח בו. קיים גם סוג נוסף של סתירה שהוביל לבלבולים רבים במיינד האנושי, בייחוד בקרב בעלי השאיפות הרוחניות. אם, כפי שטוענים מורים וחוזים [seers] רוחניים, רצון האל הוא אושרכם, הגשמתכם האנושית, בריאותכם, רווחתכם, ריפוי כשאתם חולים, הפרודוקטיביות שלכם והצלחה בחיים, איך אם כן תוכלו לשלול את החיים האלה שנתן לכם הבורא? האם נראה נכון להתפטר ולזנוח [abdicate] את כל הקיום החומרי ולהתכחש להיבטיו הרצויים בגלל הידיעה שקיים מצב תודעה עמוק יותר וקבוע/פרמננטי הרבה יותר שבו ניתן לחוות את החיים ולחוות הגשמה בלי המעצורים [ברקסים] שהם חלק בלתי נפרד ממצב התודעה הדואלי?

כל השאלות האלה נראות מלאות קונפליקטים וסתירות – לפחות ברמת המציאות הזו. [אך] במובן עמוק יותר, אין כל סתירה. בהחלט אפשר לשמוח במימושים הארציים כביטוי למצבים פנימיים, ובאותו הזמן לחדול מן המאמץ להתקרב למצב האחד ולהתרחק מהשני. עמדה אחרונה זו יכולה להתקיים רק כאשר אתם יודעים עמוקות שבסופו של דבר קיימת המציאות של אלוהים, של חיי נצח ושל הגשמה ורוחה בכל דרך אפשרית. משום שהגעתם למצב נטול מאמץ, אתם רואים בחטף ולבסוף חווים את המציאות האחרת הזו. או שאתם יכולים לזנוח את המאמץ משום שראיתם מצב זה בחטף. יש לגשת לכך משני הצדדים.

בתחילת הדרך, כמעט בלתי אפשרי לנסות להרגיש את אותו הדבר לגבי שני הפכים. אינכם יכולים בשום אופן לגרום לעצמכם להגיב באותה הדרך להנאה ולכאב. זו תנועה טבעית של המניפסטציה האנושית [אדם שחי בגוף] להתאמץ להתקרב להנאה ולהתרחק מכאב. אפילו הפחד מהנאה וההתכחשות אליה, שאותם פוגשים לעתים קרובות, אינם אלא גרסה נוספת של פחד מכאב והתכחשות אליו. אם כן, איך האדם אמור להתחיל, תוכלו לשאול בצדק. כל עוד המאמץ/המתח בין שני ההפכים של הדואליות קיים, אתם נאלצים לחיות בפחד, במתח פנימי, ואינכם יכולים לממש את מצב האחדות האולטימטיבי שבו אין מוות ואין כאב.

הדרך לגשת לכך היא לעמוד מנגד, קודם כל, ולהתבונן באמת בתגובות שלכם לכאב ולהנאה, לחיים ולמוות. תגובות אלה מכילות כמות גדולה של חומר שעליכם לראות בבהירות, ושברך כלל אתם מתעלמים ממנו. התגובות שלכם הפכו לטבע שני, עד שאינכם יכולים לראות את היער מרוב עצים. פחד ותשוקה אינם אלא המכנים המשותפים [השכיחים] ביותר לציון שורה שלמה של רגשות אחרים ועמדות אחרות. בפחד שלכם ממוות ומכאב, ובתנועה המאומצת להתרחק מהם, יש בדרך כלל מידה גדולה של כעס, מרירות וטינה. רגשות אלה אינם מכוונים כלפי אדם או אלוהות מסוימים. הם יוצרים הלך רוח כללי יותר, מפוזר, אבל בכל זאת מובחן למדי. רגשי המרירות והכעס נספגים כל כך במערכת עד שהם עצמם הופכים לכאב שאתם מתאמצים להתרחק ממנו. במילים אחרות, מה שהחל כביטוי לכאב קטן, ומה שעשוי להתמוסס בצורה חלקה ומהירה יחסית, מתבצר ביתר תוקף ומחריף. שוב, לא הרגשות הכעוסים עצמם הם שגורמים לכם להתאמץ, אלא הדחקתם ודיכויים. העובדה שאינכם מודעים להם, ולכן הם יכולים להתקיים במחתרת, מחוללת את האפקט המזיק. לכן עליכם להעלות את התגובות האלה למודעות ולראות אותן בצורה ברורה מאוד.

מבחינה מסוימת יש כאן קושי גדול יותר מאשר עם כעס המכוון כלפי אנשים ואירועים ספציפיים. זה האחרון סותר אולי את [תמונת] הדימוי-העצמי האידיאלי שלכם, את אמות המוסר שלכם, את האישיות הכוללת שלכם, אולם לגבי הכעס הראשון יש הרגשה שהוא מאוד לא הגיוני ולא סביר. אדם רגיל עשוי לפחד שמדובר בסימפטום של חוסר שפיות, להתרגז על מה שידוע שהם החיים. איך אפשר להתמרמר "בצורה סבירה" על קיומו של המוות? איך אפשר להתרגז על כך? איך אפשר אפילו להתרגז על כך שאתם, ככול יתר בני האדם, נופלים לעתים למשכב וסובלים מכאבים? עם זאת, קיים זעם כלפי החיים והבריאה שנשמתם של כל בני האדם לפני שהם תופסים את המצב המאחד, האלמותי, נטול הכאבים. ההרגשה היא, אם היינו מבטאים אותה במילים ברורות: איך יכולים החיים – אלוהים – להיות כה אכזריים ולכפות על האדם בסוף קיומו אירוע בלתי נמנע, אירוע שהוא בלתי נתפס [unfathomable], שהוא עלום לחלוטין, כזה שמעורר איום עמוק משום שהוא עלול לשים קץ לעצם הווייתך?

לא משנה איך אנשים מסוימים שאימצו את האתיאיזם טוענים לקבלת הרעיון שהם עצמם יחדלו להתקיים לכשימותו, בעצם ה"קבלה" הזו טמון הכעס האולטימטיבי. האתיאיזם עצמו הוא ביטוי למרירות קיצונית לנוכח בריאה שנראית כה חסרת היגיון ושרירותית עד שאין לאדם שום מפתח. אתיאיזם הוא התנועה שמנתקת את כל ההרגשות והרגישויות מ[היכולת] לתפוס מציאויות אחרות ועמוקות יותר.

אין לאדם אפשרות "לקבל" בצורה אמיתית [את הרעיון] שיקיץ הקץ על הווייתו. קבלה כוזבת מן הסוג הזה, או שהיא קבלת הדין בתחושת כעס ומרירות, או שהיא ייאוש מהחיים וכאבם. עם זאת, קבלת חיי הנצח יכולה גם היא לנבוע בדיוק מאותן הסיבות, פחד. על כן יש לצלוח את הפחד הפנימי ואת הכעס, המרירות או הזעם, שהיו עד כה לא מודעים, כלפי החיים על שהם כופים עליכם מוות וכאב, על שהם הכניסו אתכם לעמדה שבה אתם מוצאים את עצמכם חסרי אונים להתנגד לחוויות אנושיות משותפות אלה. ככל שאתם נעשים מודעים לרגשות אלה ומקבלים את חוסר הסבירות לכאורה ואת הילדותיות שלהן, כך יתאפשר לכם ליצור הקשרים חדשים [make new connections]. אתם תראו איך רגשות בלתי מוכרים [unrecognized] אלה תיעלו את עצמם, ואיזו דרך הם מצאו כדי להתבטא. היות שסטייה כזו מהמסלול לעולם לא יכולה להוביל לבהירות ולאמת, להרמוניה ולאחדות, הסטייה מובילה אתכם להתרחק אף יותר מהגשמת הכמיהה שנשמתכם – כלומר להתרחק מן הידיעה הפנימית האמיתית של המצב האחדותי.

ככל שאתם פחות מודעים למה שאתם מרגישים לגבי עניינים קיומיים כללים מאוד אלה בחיים, כך יהפכו הרגשות האלה להיות יותר אי רציונאליים; ככל שאסור לכם להתמודד איתם – או כך לפחות אתם מאמינים – כך הם יסוו יותר ממסלולם. אתם נלכדים עוד יותר במצב הדואליסטי, על כל המתח והחרדה שבו. פחד מוכחש יוצר פחד נוסף; כמיהה ותשוקה מוכחשות

יוצרות חרדה, לא שלום/שלווה. רק האומץ לצלוח את הרגשות האלה יטהר אותם עד שהם יופיעו כמו זהב בידי של אלכימאי. שניהם, הפחד והתשוקה, יהפכו לכוח מניע, במובן החיובי ביותר, לגילוי כמיהתכם, לגילוי שבכמיהה שלכם קיים גרעין של ידיעה אמיתית אודות מציאותיותה של ההגשמה.

ממצב זה של התמרת [טרנסמוטציה] הרגשות האי רציונאליים שלכם עולה, בהתחלה לאיטו ובלוויית הפרעות רבות, מצב שבו אתם רוצים את החיים לא כי אתם פוחדים מן המוות, אלא משום שאתם יודעים שאין מוות. אתם יודעים שעזיבת הגוף מביאה לחיים טובים יותר. מילים אלה נאמרו כבר פעמים רבות, אך נדיר לחוות אותן כאמת פנימית. לצורך זה, הנתיב שלכם צריך לאמץ [pursue] גישה ספציפית, כמו זו המותווית כאן. יש הבדל עצום בין היאחזות בחיים בגלל הפחד שכל מה שאתם וכל מה שהפכתם להיות ייכחד, לבין חיוב החיים משום שאתם מוקירים את משימת החיים שלכם על פני האדמה ואת פשרה. אתם רשאים לשמוח בכך שאתם מכניסים אל תוך המישור הדואליסטי המוגבל הזה חלקים גדולים יותר של החיים האמיתיים, ובכך מעניקים רוחניות לחומר שהשתכנתם בו באופן זמני.

אותו הדבר חל לגבי כאב וחוויות כואבות. אם אדם חושד שהכאב הוא המציאות האולטימטיבית, בהכרח מתעורר בו כעס רב כשהוא חווה כאב. אם ההנחה היא שהכאב מגיע רק לילדים חורגים של החיים, גם זה חייב ליצור מרירות וזעם. לעתים קרובות, רגשות אלה מגדילים את הכאב, מרחיבים אותו, עד שהכאב יכול להפוך לתרופה שהוא אמור להיות. עתה הכאב יכול לשמש כאינדיקטור לרגשות אחרים שלכם, לחשוף אותם למודעות במלוא חריפותם. אם אתם מתגוננים מפני הכאב גם ברמה הנפשית העמוקה ביותר שאפשר, מתרחשת התהדקות/התכווצות שמונעת ריפוי. ריפוי דורש הירגעות עמוקה – ויותר מאשר פיזית – של כל המערכת האנושית, על מנת להתחבר לזרמי הריפוי האלוהיים אשר נוכחים-תמיד ואשר חודרים אל כל-היש. מערכת שמתגוננת מפני חוויות אנושיות שכיחות כמו כאב, סבל ומוות, או מפני זעם ומרירות שאדם מרגיש כלפי מה שנראה שלא שפוי להתנגד לו ולהתריס נגדו – מערכת כזו נמצאת במצב של מתח ולפיכך אינה מסוגלת לרפא את עצמה.

מצב רגיעה עמוק בגוף, במיינד ובעצמי-המרגיש מחולל את העמדה שתוארת בתחילת ההרצאה, מצב שנראה כאילו בלתי אפשרי להשיגו. שוויון נפש מסוג זה אינו מבטא זלזול בהנאות ארציות ובחיים בגוף, אך הוא כבר לא פוחד מהיעדרם. אנשים במצב זה לא ממהרים לקפוץ אל המוות והכאב, אלא הם מרגישים שלום פנימי משום שההצעות החטופות על המציאות [האמיתית] מגיעות זו אחר זו ברצף מהיר יותר. זה כך משום שהם התחילו להתבונן מקרוב בתגובותיהם לפחדים ולתשוקות שלהם בקשר לחיים ולמוות, להנאה ולכאב. ככל שתצפיותיהם נעשות כנות יותר, מוגדרות ביתר בהירות, אובייקטיביות יותר – ובלי לבלבל בין הדבר שבו הם מתבוננים לבין מי שהם בכללותם – כך הם נכנסים באופן אוטומטי ובלתי נמנע, גם אם באיטיות רבה מאוד, למצב תודעה חדש, מצב התודעה האחדותי.

ובכן, ידידיי האהובים, נסו לחשוב על כל זה והתחילו השקפה חדשה וכיוון חדש, היכן שאפשר, בנתיב האישי שלכם. הדבר יכין אתכם להיתוך [fusion] הגדול שחייב להתחולל בסופו של דבר אצל כל יצור נברא, היתוך שכבר לא יודע את הכאב והנפרדות של מצב התודעה הדואלי.

ככל שתחפשו בכיוון זה, אתם גם תמצאו, שוב, "אחדות הפוכה"; ובדרכה שלה, האחדות ההפוכה תעזור לכם להבין את טבעו של המיינד שלכם, השקוע בבלבול הדואליות. מדובר בעובדה שלפעמים אתם מאמינים שאתם פוחדים מקצה אחד של הספקטרום ושאתם שואפים אל הקצה השני וחושקים בו; אך ככל שאתם מתעמתים עם הרגשות האמיתיים שלכם, בניגוד לאשליה שלכם על עצמכם, אתם מגלים שאתם פוחדים מהקצה הרצוי לכאורה, לפחות ברמה חשובה אחת של התכוונות, אולי באותה המידה כמו שאתם פוחדים מן הקצה המפחיד אתכם במודע. כך אתם תופסים את ה"אחדות" של הפחד. החיים מעוררים פחד ממש כמו המוות, ההנאה ממש כמו הכאב, ההצלחה ממש כמו הכישלון. מתוך "אחדות הפוכה" זו יכולה לצמוח אחדות אמיתית, כשאתם מבינים את טבע הפחד משני קצות הקשת. ככל שאתם יוצרים קשר עם שני הפחדים, אתם מגיעים בלי משים למידה מסוימת של שוויון נפש. המתחיות נרגעת אוטומטית ואתם מתעמתים אז עם סוגיית האמונה [faith]. מגיעה הנקודה בנתיבכם שזו היא בדיוק השאלה; האם ברצונכם להיות פתוחים ליקום הסובב אתכם ולראות אותו מנקודת מבט שמצדיקה אמונה? האם אתם רואים, ואולי רוצים לראות בכעס ובמרירות, רק את רסיסי החיים שמחוץ-להקשרם, אלה שמהם משתמעים לכאורה רק אכזריות וחוסר משמעות? שאלה זו עשויה להעסיק אתכם לאורך שנים של מאבק רציני ויפהפה, המאבק האצילי ביותר בנשמה האנושית. אולם חייב להגיע הזמן שבו יופיעו תשובות מתוך חוויה עמוקה.

שלילת האמת, היופי, האהבה ומשמעות הבריאה נובעת תמיד ממרירות, מפחד ומכעס. עמדות אלה יכולות רק להוסיף הצדקות לשלילה הזו, שמסתירה את מה שמאשר בצורה הריאליסטית ביותר את כל הניגודים – החיים והמוות, ההנאה והכאב, האור והחושך⁵.

⁵ תרגום לא מילולי. במקור כתוב: "These attitudes can only produce more justifications of such negation, hiding the vistas that harbor the most realistically grounded affirmation of all opposites -- of life and death, pleasure and pain, light and darkness."

כשתוכלו להמשיך לראות את הדברים גם כשכואב לכם, לדעת שאלוהים לא טעה גם כשאתם ניצבים מול הלא-נודע הגדול⁶ – שיכול להיות קרוב או רחוק – המיינד שלכם ידמום. המאבק להשתדל למצוא מוצא מכאב הדואליות, מאבק שמעצם טבעו גורם לרשת להתהדק עוד יותר, ייפסק. התנועה להתרחק במתח מ"מטרה" אחת ולהתקרב לאחרת תיפסק, ואתם תחוו את האחדות שבבסיס כל החיים.

אולם אל לכם להתבלבל בין הפסקת המאבק ברמה מסוימת ומסוג מסוים, לבין אדישות, פסיביות וחוסר יוזמה. ידוע לכם היטב עד כמה חשובה השקעת מאמץ מחויב ואקטיבי מצדכם, עד כמה אצילי המאבק שלכם, כפי שאני חוזר ואומר שוב ושוב. מאבק ברמה אחת, בדרך מסוימת, הוא נחוץ. הוא תנאי מוקדם והכרחי למחרשה הפולחת את מבוכי המיינד. מאבק ברמה אחרת, בדרך אחרת, הוא תנועה שמחוללת אדוות במים ומונעת את השלווה שזורמת מן הקדוש ברוך הוא [the Most Holy]. ממש כאן נמצאת עוד אחת מאותן דואליות הקיימות בעולמכם: בקשר למאבק. תנועות רוחניות רבות שוללות לחלוטין את נחיצות המאבק ודוגלות באי-היאחזות [detachment], לא רק בעניינים גשמיים, אלא בכל שאיפה. הן לגמרי צודקות מבחינה זו שהן יודעות מה אני מנסה לגרום לכם לראות כאן. הן חושבות על הרמה ההיא שבה הפחד והתשוקה מכחידי את האחדות ולוכדים את המיינד עמוק יותר באשליות העולם; אולם הן לא מתחברות אל אותה רמה באישיות שזקוקה לשאוף ולהיאבק. הן מתעלמות מקיומו של מאבק בריא ובונה. הפח שבו נופלת הגישה הזו הוא שדרך עצם החד צדדיות שלה היא שוב מובילה, מכיוון סמוי, לדואליות נוספת, ובכך מעוותת את השלום/שלווה שניתן לחוות – אמנם רק מדי פעם בהתחלה – והופכת אותה לקיפאון פסיבי.

כמו כן קיימות אותן גישות רוחניות הדוגלות במאבק ובעבודה. גם הן צודקות. הן יודעות על נחיצות המאבק ועוזרות לחסידיהן לזמן את האנרגיות והסיבולת. אבל הן מתעלמות לעתים תכופות מן הרמה האחרת, זו שבה המאבק מביס את המטרה ורק מחולל אדוות סוערות יותר במים.

לכם, ידידי, אני מביא את האמת משני הקצוות של הפיצול האנושי המסוים הזה. המשיכו במאבקכם וחדלו מכל מאבק. גששו למצוא היכן המאבק חייב להימשך והיכן עליו לחדול, ובזמן כלשהו תחוו שלווה שאין דומה לה הנובעת מכך שאינכם פוחדים יותר ממה שאינכם רוצים, וכבר אינכם מתאמצים בחרדה רבה להשיג את מה שאתם כן רוצים. אתם תדעו שכל מה שאפשר לחשוק בו נמצא ממש כאן, בר השגה ברגע זה, נוכח-תמיד בקצות אצבעותיכם. כל מה שאתם פוחדים ממנו ומתאמצים להתרחק ממנו אינו אלא אשליה, גם כשאתם חווים אותו ונמצאים בעיצומו. כך תהפכו להיות דוממים באמת ותכירו [תדעו] את האל. אתם תכירו את האל בכל היש, בטוב ביותר וברע ביותר, במה שאתם רוצים ובמה שאינכם רוצים. שניהם הם מה שהעצמי העמוק יותר שלכם יודע שהוא הדבר הרצוי ביותר, הרבה יותר טוב ממה שאתם חושבים שאתם רוצים, וכלל וכלל לא מה שאתם פוחדים ממנו.

אלה רק קווי מתאר מעורפלים ביותר להמשך דרככם בנתיב, רק ניחוח קל אולי, שניתן לתפוס עתה. [אך] אפילו הצצה מעורפלת זו תכין אתכם טוב יותר להמשך נתיבכם המפואר, ידידי הברוכים והאהובים. כולכם חיים ונעים והווים בתודעת המשיח, בעיקרון המשיח!⁷

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סולי

⁶ the Great Unknown, המוות.

⁷ in the Christ consciousness, in the Christ Principle!